

Oliver Twist.

Samfundsdrama

— af —

Charles Dickens.

(Fortf.)

Drengen var vel paa Aften med Oliver, men saa løj-
terlig en Fyr havde han endnu aldrig set. Han var stump-
næset, lavpandet, med et underligt ordinært Hjæs og saa
snarligt, som nogen Ungersvend kan gaa sig; men han
hadde fuldstændig en voksen Mandes Holding og Manerer.
Han var lille af sin Alder, hjulbenet, havde et Par smaa,
stillede, flage Tjue. Hatten sad i den Grad paa tre
Haar, at den vilde være faldet af, hvis ikke dens Gjermand
hvort Njeblik ved et lille pludseligt Kast med Hovedet havde
rykket den paa Plads igen. Han var i en voksen Mandes
Krafter, der hang ham næsten helt ned til Hælene. Op-
slagne havde han smaget helt op, gjenfærdigt for at faa
Hænderne fri, saa at han kunde faa Hænderne i Lomme-
ne; og der sad de da ogsaa. Kort sagt: fra Top til Taa
en laphøj, forfæren Vagabond paa vel en fire Fods Højde.
„Hvad er den gala, Drengs?“ spurgte den løjerlige
Fyr.

„Jeg er saa sulsten og træt,“ svarede Oliver med
Lærer i Djene. „Jeg kommer lang Vej fra, — jeg
har maattet gaa en hel Uge.“

„Maattet gaa en hel Uge?“ gentog den unge Kava-
ler. „Oho — jeg forhaar — efter Parykblottens Ordre?
— Naa, du ved ikke, hvem Parykblotten er? tilføiede
han, da Oliver saa forbaudet paa ham. „Fredsomme-
ren, din Gjernings! Naar man g ar efter hans Ordre,
saa kommer man aldrig fremad, men immer bare op og
ned. Var du i Møllen?“

„Møllen?“ spurgte Oliver.
„Javel — Træmøllen, — som Gæsthybe kommer i!
... Naa, men som du her og blev for't af! Svært
mange Krus har jeg jo ikke, men saa langt de kan række,
trækker jeg i Spændebænderne. Ja, let saa paa dig, lad
det nu gaa lidt villigt!“

Han hjalp Oliver at rejse sig, og gik først med ham
hen til en Spæthæder, hvor han løste noget Stink og et
Brød. Med Brødet under Armen førte han saa sin Gæst
hen til en lille Kneipe og ind i Stankestuen, som vendte ud
til Gaarden. Her blev efter hans Bestilling et Glas El
fat frem. Og Oliver holdt et langt, styrkende Maaltid,
medens den gaadefulde unge Kavallerer nu og da mængde
ham meget opmærksomt.

„Gaar den til London?“ spurgte han, da Oliver ende-
lig var blevet færdig.

„Ja.“

„Har du Logis?“

„Nej.“

„Venge?“

„Nej.“

Den løjerlige unge Fyr gav sig til at sløjte og borede
Armen saa langt ned i Puffelommerne, som hans Frat
kearmer paa nogen Maade vilde tillade. — Oliver
spurgte, om han boede i London.

„Ja, naar jeg er hjemme,“ svarede Fyren, „Du
vilde kanske gerne ha et Sovested i Nat, hva-
dehår.“

„Ja,“ mumlede Oliver, „for jeg har ikke været i Seng
den sidste Uge.“

„Det skal du nu ikke tude dig Djene ud af Hovedet
efter!“ forklarede Fyren. „Jeg gaar selv til London i
Aften, og jeg tender derinde en rigtig nydelig gammel
Herre, som giver dig Logis for ingenting, — forhaar sig,
naar du bliver indført af en Sjantleman, som han tender.
Og om han tender mig? Naadabada, ikke-nikke-nej. —
ikke Spor!“ — Hvorefter den unge Sjantleman smilte (lige
som for at forklare for Oliver, at de sidste Ord havde ikke
været alvorligt mente), og drak Ellet ud.

Det uventede Tilbud var altså fristende for Oliver,
saa meget mere som det straks blev efterfulgt af en Forsik-
ring om, at den nydelige gamle Herre ogsaa vilde staa
Oliver en god Plads. Samtalen blev fortroligere og ven-
skabeligere, og Oliver erfor, at hans nye Ven hed Jod
Dawkins, samt at Jod Dawkins var den omtalte nyde-
lige gamle Herres særlige Væst. Men da Jod maade
dem temmelig letfærdigt og lod sig forlyde med, at han
blandt sine Hjestensdener gif under Ogenavnet „Kædetam-
pen“, saa sluttede Oliver, at den gamle velgørende Herres
Formaninger havde naturligvis været spibte paa Jod.
Oliver bestemte altsaa, at han vilde se saa hurtigt som
muligt at vinde den gamle Herres Væst, og derfor
Kædetampen vilde sig at være uforberedelig (hvad han havde
mer end en halv Mistanke om, blev Tilfældet), saa vilde han
nægte sig Væren af hans fortjante Belønning.

Jod brød sig ikke om at komme til London, før det
var blevet mørkt, og Klollen var næsten 11, da de naaede
frem til Vommen uden for Væn. De gik saa over Torve
og Gader, og kom endelig ind i en, hvor Kædetampen gif
hurtigt til, efter at han havde sagt til Oliver, at han skulde
følge ham lige i Hælene. Det var en snarligt, snarligt, skin-
kende Gyde. Der var mange Smaabutikker; men deres
hele Varelager lod til at bestaa af Unger, der endnu saa
femt paa Aftenen smuttede ud og ind ad Døre eller dralle
indenfor. Kun Kneiperne syntes at florere, og inde i dem
hørte man Irølandere slaas under Strig og Straal....
Oliver lænede sig smaa paa, om han ikke hellere skulde se
at stikke af. Men i det samme greb hans Ledfager ham i
Armen, stod Døren op til et Hus i Enden af Gyden, tral
Oliver med sig ind, og lukkede Døren efter sig.

„Hvem der?“ streg en Stemme, efter at Kædetampen
hadde sløjet.

„Bonde og Styrbolt!“ svarede Kædetampen.

Det lod til at være et Slags Skiftord, om at alt
var i Orden. Thi det skage Star af Væs skinnede frem
paa Væggen inde i Enden af Gangen, og en Mandes
Hoved liggende frem fra Redgangen til en Slags Kællens-
trappe.

„Er 3 to?“ spurgte Manden og holdt Lyset længere
frem og skiggede med Haanden over Djene. „Hvem er
den anden?“

„En ny Fange,“ svarede Jod Dawkins og tral Oli-
ver med sig.

„Hvor kommer han fra?“

„Fra Grønland... Er Fagin beroppe?“

„Ja, han glatter Lommestøklæder. Gaa fun!“ Og
Lyset og Ansigtet forsvandt.

Oliver samlede sig frem med den ene Haand, med den
anden holdt han fast ved sin Ledfager. Velskrevet krab-
lede han op ad den mørke og sammenfuntne Trappe, hvor-
imod Jod bevægede sig med en Sittethed og Hurtighed,
som viste, at han var hjemme. Saa stod Jod Døren op
til en Vagstue og tral Oliver med sig ind.

Loff og Vægge derinde var sorte af Snavs og Røg.
Foran Jidstedet stod et Bord, hvorpaa et Væs i en O-
flasse, at Par Dinkus, Smør og Brød samt et Jod. Paa
en Plade henne over Jiden stegtes nogle Pølser; og højet
ned over dem, med en stor Gaffel i den ene Haand, stod en
gammel rødt Jode, hvis hæslige Gæstbesjæs skuldes
halvt af et uredt rødt Haar. Han var iført en fedtet vat-
teret Slaabrot, havde bar Hals og lod til at være i lige
høj Grad optaget af Stegepanden og af et Klædeskab,
hvorpaa hang en Mængde Sillelommestøklæder. Paa
Gulbet var redt Sids om Sids en Slags Seng af gamle
Sakke; omkring Bordet sad en fire, fem Dreng, hvoraf
ingen var ældre end Kædetampen, men som alle røg af
lange Riber og dral Brændevin, som om de var voksne
Karle. Medens Kædetampen hvilede med Joden, stilledes
Drengene om Oliver og grinte til ham.

„Det er ham der, Fagin,“ sagde Jod Dawkins, „min
Ven Oliver Twist!“

Joden grinte ogsaa, bukkede næsten nedvugt for Oli-
ver, tog ham i Haanden og haabede paa Væren af et nær-
mere Belønning. Derefter trukkede de unge Kavallerer
med de lange Riber hans Hænder, — særlig da den Haand,
hvori han holdt sin lille Pylt. En af Fyrene vilde ende-
lig hængte hans Hue op for ham, og en anden var saa
efterhånd som at stikke Hænderne ned i hans Lomme, for at
han ikke selv skulde b have at have Ulejlighed med at tøm-
me dem, før han gif til Sengs. Og maatte vilde deres
Forekommenhed endda være gaaet videre endnu, hvis ikke
Joden gaa midt havde laet sin store Gaffel smætte dem over
baade Hoved og Skulder.

„Det glæder os at se dig, Oliver, glæder os meget,“
sagde saa Joden. „Naa, Kædetamp, tag Væerne af Jiden!
... Du ser paa alle de Lommestøklæder, min Dreng? Ja,
der er en god Slump, hvad du? Vi har just talt dem for
at give dem i Boff, her, her, her!“

Den lystige gamle Herres haabefulde Lærlinge lo
stralende, og saa gif man til Bords. Efter at Oliver
hadde fortæret sin Part, laabede Joden ham en Genever-
toddy og sagde, at han maatte drikke den ud i en Kuf, for
en af de andre skulde have Glasset efter ham. Oliver
gjorde det, og maatte næsten straks efter, at han blev
værligt lagt hen paa en af Sællene. Der faldt han i en
dyb Søvn.

9.

Den rare gamle Herre og hans haabefulde Lærlinge.

Oliver vargædede først sent næste Morgen. Der var
ingen andre i Suen end den gamle Jode, som havde Rø-
ve over at varme i en Kasserolle og stod og sløjede, mens han
stod og rørte om i den med en Tinske. Hver Gang der
hørtes mindste Lyd indenfor, holdt han op og lyttede; men
saa snart han var kommen paa det Reme med, hvad det var,
sløjede og rørte han videre.

Oliver var endnu lun halvt vaagen. Med halv a bne
Dine saa han Joden og hørte hans dampede Høsten og
Tinskens Straben mod Kasserollen. Samtidig var all-
gevel hans Sanser ligesom andet Steds optagne; der gled
forbi ham Billeder af næsten alt, hvad han havde oplevet,
og af alle de Mennesker, han havde kendt.

Da Kaffen var færdig, tog Joden den af Jiden, stod
nogle Njeblikke, som om han ikke rigtig vidste, hvad han
skulde, vendte sig saa om og saa paa Oliver, og talde paa
ham. Der kom intet Svar, Oliver sov saglens. Saa
lukkede Joden hen og lukkede Døren af, bukkede sig ned og
(saadan foretom det Oliver) tog op af et hemmeligt Rum i
Gulbet et lille Strin, som han forfærdigt bar hen paa Bor-
det. Hans Djne gnistrede, mens han lukkede Strinet op og
saa ned i det. Derefter tral han en gammel Stol hen til
Bordet, i stte sig, og tog op af Strinet et pragtfuldt Guld-
ur, der bintede af Diamanter.

„Hø hø,“ mumlede han og studede sig og fortraf
Ansigtet til et hæsligt Grin. „Finkle Dreng! Finkle
Dreng! Og modige til det sidste! Sagde ikke et Nut
til den gamle Brøst om, hvor de var fra, striffede
stet ikke noget om gamle Fagin! Naa ja, hvad havde
det ogsaa nytet dem? Strikken var dog bleben fiddende
om deres Hals, de var ikke kommet til at bingle blot et
eneste Minut senere for det. Næh! næh! finkle Dreng!
finkle Dreng!“

Han sagde Uret ned i Strinet igen, tog saa efter haan-
den op vistnok et halvt Dufin andre Ure og Kinge og
Armbaand, og beliggede foretst hvert Stykke. Sidst tog
han et Smykke frem, der var saa lille, at det ikke saas,
mens det saa paa hans slade Haand. Der lod til at være
en meget lille Jndstrift paa det, thi han holdt Haanden for
Djnen og strittede anstrengt. Man saa opgav han det,
gemte Smykket igen, og lænede sig tilbage paa Stolen.
„Ja“, mumlede han, „Tødsstaf er en dejlig Ting! De
Døde angner aldrig; de Døde vølpreer aldrig ud med dum
Snak. Meget godt for Forretningen. Fem Klugnet op paa
Kad, og ingen tilbage til at kræve sin Part eller til at sla-
dre af Stole...!“

Kent tilfældig vendte hans sorte, finkle Djne sig i
det samme om ad den Kant, hvor Oliver laa. Drengen
strittede nysgerrigt paa ham. Anap et Nu mødtes deres
Djnen, men dog længe not, til at Joden forstod, at
han var blevet iagttaget. Med et Smæld smakkede han
Kassen i, greb en Brødnit, der laa, og spring op ure
af sig selv. Han rystede saadan over hele sin Krov, at
Oliver, til Trods for sin Rædel, kunde se Kniven dicre
i Luften.

„Hvad?“ streg Joden, „ligger du og lurer? Hvorfor

er du vaagen? Hvad har du set? Svar Dreng! Svar! Svar!
eller du er dødfens!“

„Jeg kunde ikke sove mere, Hr...“, svarede Oliver
forknyt. „De maa ikke være vred. Hvis jeg har forspiret
Dem, Hr. —! Jeg vaagne lige nu.“

„Er du gaaet vis paa det?“ streg Joden igen og løf-
tede Kniven truende.

„Ja, Hr. —, jeg forsikrer Dem,“ svarede Oliver ind-
trængende, „det er sandt.“

„Saa-saa-saa, min Dreng!“ sagde Joden og slog
pludselig over i sin vanlige Tone og legede et Njeblik med
Kniven, før han lagde den fra sig, ligesom for at faa Oli-
ver til at tro, at han havde blot toget den for Spas. „Jeg
ved det jo nok, min Dreng, — jeg vilde bare se, om jeg
kunde gøre dig bange, — men du er jo en rask Dreng,
Oliver, — ha ha hø! rigtig en rask Dreng!“ Og Joden
grinte og gned sine Hænder, men slæbde dog i det samme
ængstelig om efter Strinet. „Du saa vel ikke noget af,
hvad der var i det, min Dreng?“ tilføiede han og lagde
Haanden paa Vaaget.

„Jo, Hr. —“

„Gjorde du?“ sagde Joden og blev noget bleg. „Ja
det — det er mit, Oliver, det er min Smule Gjerdom.
Alt, hvad jeg har kunnet lægge til Sids til mine gamle
Dage! Og saa sigte Joll, at jeg er gerrig, Oliver!“

Oliver syntes, at den gamle Herre maatte virkelig og-
saa være gerrig, naar han gad ho i faadan et griset Pul,
Kant han havde saa mange smulle Ting. Men saa tænkte
han igen, at maatte løstede Kædetampen og de andre Dreng
han ikke saa lidt, og han saa ærbødigt paa Joden og
spurgte, om han nu maatte staa op.

„Vist saa, min Dreng, vist saa du det!“ svarede den
gamle. „Se derhenne ved Døren saar en Spand Vand,
kan du tage og skylle den herhen, saa skal jeg give dig en
Staal, som du kan vaske dig i.“

Oliver gif tvers over Gulbet og bukkede sig og tog
Spanden. Da han vendte sig om, var Strinet for-
svundet.

Strals efter at han havde faaet vasket sig, kom Kæde-
tampen sammen med en af de raske unge Fyre, som Oliver
den foregaende Aften havde set sidde og ruge lang Pibe.
Denne Kavaler blev foresillet for ham under Navnet Char-
ley Bates, hvorefter de alle fire satte sig til at spise Brost:
Brød, Stink og Kaffe.

„Naa,“ spurgte Joden Kædetampen, og st ttede i det
samme forslagen hen paa Oliver, „I har da vel hængt i
nu til Morgen, Dreng?“

„Værligt!“ svarede Kædetampen. Og Charley tilføi-
ede: „Som Tærskel!“

„Et Par Tegnebøger.“

„Forede?“ spurgte Joden og formelig rystede af
Jvrighed.

„Naa ja saemand,“ forklarede Kædetampen og tral
frem to Tegnebøger, den ene rød, den anden grøn.

Joden undersøgte omhyggeligt Indholdet. „Alle
saa solide, som de kunde have været.“ sagde han, „men
meget nette, — meget nette!... Finkle Arbejde, ikke sandt,
Oliver?“

„Jo, det er det rigtigst,“ svarede Oliver, og blev
yderst forbaudet over, at Charley brast i en stralende
Latter.

„Og hvad reddede saa du, min Ven?“ spurgte Fagin
den anden Dreng.

„Lommestøklæder,“ sagde Charley og afleberede fire
Stykker.

Joden undersøgte ogsaa dem omhyggeligt. „Om, me-
get nette — virkelig meget nette! Men Navnet h r du
ikke været heldig med, Charley, det maa vi have pillet
op igen med en Naal. Vi kan lære Oliver at gøre det,
— hvad, lille Oliver, kunde du nok have Lyft til det, ha
ha ha?“

„Som De vil, Hr. —“

„Du kunde maatte lide at staae dig lige saa være
Lommestøklæder som Charley, hvad, min Dreng,“ spurgte
Joden.“

„Ja, Hr. —, hvis De vilde lære mig det.“

Charley brast igen i en uanstændelig Latter, saa han
sif Raffen i den gale Hals og nar var blevet kvalt.
„Han er mynderlig grøn!“ bemærkede han saa, som en
Slags Undskyldning til Selskabet for sin uhøflige Op-
førelse.

Kædetampen streg Oliver hen over Haaret og mente,
at han sit nok snart bedre forstod. Og den rare gamle
Herre, som saa, at Oliver var blevet hed om Hovedet,
leble hurtigt Tølen hen paa noget andet og spurgte, om der
hadde været mange Mennesker til Hentretellen i Merges.
H Drengenes Svar fremgik det, at de havde bage været
derhenne, og Oliver kunde ikke begribe, hvor de saa alligevel
hadde faaet Tid til at være saa slittige.

Efter at Protosten var besjæret, legede den lystige
gamle Herre og de to unge Fyre en meget besynderlig Leg.
Den udspiltes saaledes: Den lystige gamle Herre puttede
en Smustobalsbaase i den ene, en Tegnebog i den anden
Lomme, samt et Ur (med Røde om Halsen) i Vællommen;
desuden sat han en Diamant-Bryknaal i Skjorten, knap-
pede sin Fratle, puttede ogsaa sit Brillifuteral og sit Tø-
klæde i Lommen, og gav sig derpaa til at gaa op og ned ad
Gulbet med Stollen i Haanden, saadan som man daglig
kan se gamle Herrer spadere paa Gaden. Nu og da blev
han staaende henne ved Jidstedet eller ved Døren og lod,
som om han var optaget af at se ind ad et Buttkvindue.
Jmidlertid saa han sig dog ængstelig om, som om han
var angst for Tøpe, og han sløte rundt paa sine Lommer,
om der nu ogsaa var i dem, hvad der skulde være, — alt-
sammen saa naturligt og pudligt, at Oliver lo sig Djnene
fulde af Tære derover. Drengene fulgte bestandig efter
den gamle, og hver Gang han bundte sig om, smuttede de
saa behændigt af Væjen, at han stet ikke kunde se, hvad de
foretog sig. Tilfældig traadte Kædetampen ham over Tæer-
ne, medens Charley trimlede ind paa ham bagfra; og i
samme Nu nappede de lynsnart hans Smustobalsbaase,
Tegnebog, Urklæde, Bryknaal, Lommestøklæde, ja endog
hans Brillifuteral! Hvis den gamle Herre mærkede en af
deres Hænder i sin Lomme, sagde han, hvor Haanden var,
og saa begyndte man forfra paa Legen.

Da den var blevet leget en hel Del Gange, kom et Par
unge Damer paa Besøg; den ene hed Betsy, den anden

Rancy. Deres svære Haar var ikke sat videre pænt op, og
deres Sto og Strømper var ikke sunderlig nette. Egenlig
smulle var de heller ikke. Men de var rødmusede og raske,
og da de tillige havde et frit og indblende Væsen, syntes
Oliver, at de var et Par meget lille Piger, hvad det maatte
ogsaa var.

De blev der en god Stund. Der blev sat Brændevin
frem, fordi den ene af Damerne klagede over, at hun var
helt kold indvendig, og Samtalen blev rigtig livlig og
venstabelig. Men tilfældig sagde Charley, at nu var det vist
bedst at faa lagt op, — hvilket Oliver mente maatte betyde:
at gaa ud; for straks efter gif Kædetampen og Charley og
Pigebrørene deres Vej. Forinden havde den gamle Herre
nok saa venlig givet dem Penge.

„Naa, min Dreng,“ spurgte Fagin, „synes du saa
ikke, de har det godt? Nu skal de ud paa Livet.“

„Er de allerede færdige med at arbejde?“ spurgte
Oliver.

„Ja,“ svarede Joden, „med mindre de da tilfældig
støder paa noget, mens de er ube, for saa kan du stole
paa, de lader det ikke gaa fra sig... Tag efter dem, min
Dreng, tog efter dem!“ tilføiede han og trommede med
Jidstangen paa Jidstedet for at give sine Ord mere Efter-
tryk. „Hør, som de siger dig, og følg deres Raad,
navnlig Kædetampens, min Dreng! Han bliver en stor
Mand engang, og han gør ogsaa nok dig til en stor Mand,
naar du bare retter dig efter ham. Sig mig, stikker mit
Lommestøklæde op af Lommen, min Dreng?“ spurgte han
pludselig.

„Ja, Hr. —“

„Naa prøv engang, om du kan tage det, uden at jeg
mærker det, ligesom du saa de andre gøre, den Gang vi
legede før!“

Oliver tog med den ene Haand under Bunden af Lom-
men, saadan som han havde set Kædetampen gøre, og tral
Lommestøklædet ud med den anden Haand.

„Er det væk?“ udbrød Joden.

„Her er det, Hr. —,“ svarede Oliver og rakte ham det.

„Men du er jo en slat Gut, min Dreng,“ sagde den
spøgefulde gamle Herre og klappede ham paa Hovedet.

„Jeg syntes aldrig, jeg har truffet saa lærenem en lille
Fyr. Der har du en Krone. Bliv saadan ved, saa bliver
du en stor Mand engang. Men kom nu her, saa skal jeg
lære dig at ville Navne ud af Lommestøklæder!“

Oliver begreb ikke, hvordan han kunde blive en stor
Mand ved for Spøg at tage noget ud af den gamle Herres
Lomme. Men Joden var jo saa meget ældre, saa han
maatte vel vide det bedst... Og Oliver satte sig rolig hen
til Bordet og gif snart helt op i sit nye Arbejde.

10.

Oliver faar dyreløst Erfarings.

En hel Del Dage blev Oliver paa Jodens Værelse be-
skæftiget med at ville Navne ud af Lommestøklæder (hvoraf
der blev bragt en Mængde). Underintendit tog han ogsaa
i den ovenfor omtalte Leg, som Joden og de to unge Fyre
legede hver eneste Formiddag. Men tilfældig begyndte han
at langes efter frist Luft, og atter og atter bad han ind-
trængende Joden, om han dog ikke maatte faa Lov at gaa
paa Arbejde sammen med sine Kammerater. Han var ble-
vet en Del angst over sin Uvirkomsbed, efter at han havde
set, hvor strængt moralsk Joden tog Livet. Hver eneste
Gang Kædetampen eller Charley kom tomhændet hjem,
udtalte den gamle Herre sig hidfigt om Dovenflabens og
Dagdriveriets Uærlighed og indprentede dem Røddensighe-
den af et arbejdsomt Liv ved at stille dem til Sengs uden
Aftensmad. Ja, en Gang havde han endog sparet dem ned
ad Trappen.

Endelig en Morgen fik saa Oliver den ønskede Til-
ladelse. Der havde i en to, tre Dage stet ingen Lomme-
støklæder været at gøre i Staud, og Middagsmaden var
falden temmelig tynd ud. Maatte det var Grunden til,
at den gamle Herre nu gav Lov. I al Fald sagde han til
Oliver, at han kunde gerne gaa, og stillede ham under
Charleys og Kædetampens Opfigt.

De tre dreng saa af: Kædetampen som sædvanlig med
opsmagede Fratleermer og Hatten paa tre Haar; unge
Hr. Bates med Hænderne dybt begravede i Lommerne; og
Oliver midt imellem dem, yderst spændt paa at se, hvor
man skulde hen, og hvad for et Slags Arbejde han først
vilde blive sat til at lære.

De stentede af Sted, saa dvasst og ligeagdyldig, at Oli-
ver næsten begyndte at tænke, at Kammeraterne havde vist
i Sinds at stynde den gamle Herre ved stet ikke at gaa paa
Arbejde. Kædetampen rystede en stammelig Tilbøjelighed
til at snuppe Hæren af Hovedet paa smaa Dreng og kyle den
ned i en Kælderhals; og Charley aabenbarede meget udb-
viklede Begreber om Gjerningsretten, idet han nemlig kneb
barde Hæler og Læg fra Karverne paa Fortoet og lod
dem forfvinde i sine Lommer, der syntes at være i den
Grad rummelige, at de vistnok ligesom Winegange maatte
strække sig hen under hele hans Draag fra Top til Taa.
Alt det tog sig ilde ud, og Oliver vilde netop til at sige,
at nu prøvede han paa at finde hjem alene, saa godt han
kunde. Men saa blev hans Tanter aflebt ved, at Kæde-
tampen pludselig stiftede Hofjød paa en højst forunder-
lig Maade.

Ligesom de nemlig fra en smal Gyde kom ud paa et
Torv, fandtede Kædetampen, lagde Fingeren paa Munden,
og tral saa sin Kammerater lidt tilbage, umaadelig
forfærdigt og ængstelig.

„Hvad er det?“ spurgte Oliver.

„Hys!“ sagde Kædetampen. „Kan du se den gamle
Baryt derovre ved Bogladen? Han er god!“

„Storartet!“ erklærede Charley.

Oliver strittede forbaudet fra dem ene til den anden.
Men der blev ikke Tid til at gøre flere Spørgsmaal, for
begge Drengene luskede allerede af Sted og tør over til den
gamle Herre. Oliver fulgte med et Par Skridt, men
vidste saa ikke, enten han skulde gaa frem eller tilbage, og
blev altsaa staaende i maalløs Forundring.

(Fortf.)